

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 699/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 21 czerwca 2021 roku sygn. akt II K 721/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. podniesiony przez oskarżoną D. K. i jej obrońcę zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie oskarżonej za winną dokonania zarzucanego jej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

czynu, mimo że zgromadzony materiał dowodowy winy tejże nie potwierdza, a to na skutek przyjęcia z naruszeniem art. 16 & 1 i 2 k.k., że dokonanie zarzucanego czynu stanowią podjęte przez w.w. czynności, które hipotetycznie miały za zadanie stworzyć warunki do przedsięwzięcia zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności przysposobienie środków w postaci zabezpieczonych rzeczy, które nigdy nie miały charakteru towaru w rozumieniu wskazanego przepisu i stanowiły prywatną własność oskarżonej,

2. podniesiony przez oskarżoną i jej obrońcę zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na treść wyroku tj.:

a. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci:

- zeznań świadka K. K., polegającej na błędnym uznaniu, iż jego zeznania są spójne i konsekwentne, dowodzą że przedmioty zabezpieczone u oskarżonej są podrobione, w sytuacji gdy świadek nie jest biegłym sądowym, swoją ocenę przedmiotów oparł wyłącznie na badaniu organoleptycznym za pomocą wzroku i dotyku, bez użycia jakiegokolwiek oryginalnego przedmiotu dla porównania z rzekomą "próbką", bez wyjaśnienia jakie znaki szczególnie winien mieć oryginalny towar, jak owe znaki wyglądają, gdzie winny być umieszczone, z jakiego rodzaju materiałów winny być wykonane przedmioty oryginalne,

- zeznań świadka D. D., które nie zostały przez sąd uwzględnione tylko i wyłącznie z uwagi na fakt, iż świadek zeznał, że nie wie jakie rachunki płaciła oskarżona w Galerii

(...), gdyż najczęściej płaciła kartą a załączone przez nią paragony wskazują na płatność gotówką, co w ocenie sądu pierwszej instancji rozmija się z zeznaniami świadka, w sytuacji gdy sąd w zupełności pomija fakt że świadek był z oskarżoną na zakupach tylko około 5 razy w roku 2016, 2017, 2018 i 2019, co nie wyklucza innych wyjazdów oskarżonej do wskazanej galerii bez jego obecności; przywołane przez sąd paragony datowane są na dzień 26. 02. 2017 roku - kwota 899,60 złotych płatność gotówką, na dzień 16. 06.2017 roku - kwota 1451,40 złotych płatność gotówką, na dzień 20.06. 2017 roku - kwota 873 złotych płatność kartą, na dzień 24.02.2018 roku - kwota 4411,25 złotych płatność gotówką, co do których to lat świadek zeznał, iż był z oskarżoną we wspomnianej galerii, kiedy to oskarżona mogła zapłacić kartą, a więc

brak jest paragonów
za rok 2016, 2019 ,

- notatki urzędowej
(karta 1-2 akt),
oferty z (...) (karta
5 - 6 akt), pisma
specjalisty do (...)
sp. z o.o. z siedzibą
w P. (karta 27
- 41 akt), które
stanowiły podstawę
przyjęcia przez sąd,
iż to oskarżona
zamieszczała na
portalu
ogłoszeniowym (...)
jako użytkownik o
nicku (...) podając
nr (...), ogłoszenia o
sprzedaży markowej
odzieży, obuwia,
galanterii, tylko
i wyłącznie na
podstawie ustalenia,
iż logowania miały
miejsce z adresów
IP przypisanych
do klienta sieci
(...), którym była
oskarżona , w
sytuacji gdy sąd
nawet nie ustalił na
kogo zarejestrowany
jest wskazany w
ogłoszeniach nr
telefonu (nigdy
nie należał on do
oskarżonej), ani
też kto w dniu
5 października 2013
roku, przy użyciu
adresu e- mail (...)
i nr tel. (...) utworzył
na portalu (...)
konto użytkownika o
nr (...), a uwadze
sądu umyka, iż sam
fakt logowania na
portalu (...) z adresu

IP przypisanego do oskarżonej w sieci (...) nie oznacza jeszcze, że czyniła to sama oskarżona, nadto nie oznacza że za jego pośrednictwem dokonywano obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi,

- paragonów złożonych przez oskarżoną do akt sprawy na potwierdzenie, że dokonywała ona poczynając co najmniej od 2013 roku zakupów markowych ubrań, poprzez niezasadne uznanie przez sąd, iż nie mają one znaczenia dla sprawy, gdyż paragony opłacone gotówką nie pozwalają na identyfikację osoby kupującej, w sytuacji gdy wszystkie paragony co do zasady nie są imienne, nie dają możliwości identyfikacji osoby kupującej, a mało prawdopodobna jest okoliczność aby oskarżona zgromadziła tylko i wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania tak dużą ilość

paragonów, z tak różnych lat,

- zeznań świadka E. P., które sąd pomiął, a z których jednoznacznie wynika, że oskarżona zawsze nosiła dobre, markowe ubrania, a świadek jeździła z oskarżoną do galerii handlowych w P. czy Ł. na zakupy,

- wyjaśnień oskarżonej, która podnosiła że zabezpieczone u niej rzeczy zakupiła na własny użytek, którym sąd nie dał wiary mimo, że zabezpieczone towary były w pojedynczych rozmiarach; sąd nie ustalił czy rozmiar z metki odpowiadał standardom europejskim w sytuacji, gdy powszechnie wiadomo, iż w szczególności towary wyprodukowane w C. (w tym te markowe) mają rozmiarówkę różniącą z tą przyjętą w Europie, podobnie jak towary włoskich marek nie odpowiadają swoją rozmiarówką rozmiarom stosowanym w większości krajów europejskich;

oskarżona przedstawiła szereg paragonów potwierdzających fakt zakupu towarów drogich marek, które znajdowały się w jej domu; fakt zakupu drogich towarów przez oskarżoną potwierdził świadek D. D.;

a zatem sąd nie zgromadził żadnych dowodów potwierdzających fakt, iż to oskarżona założyła konto na portalu (...), że nr telefonu podany w ogłoszeniach należy do oskarżonej, że to ona dokonywała logowania na koncie użytkownika o nicku (...); brak jakiegokolwiek dowodu aby oskarżona miała choćby zamiar wprowadzenia do obrotu jakiegokolwiek towaru,

b. art. 17 & 1 pkt. 1 k.p.k , art. 5 & 2 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie przez sąd pierwszej instancji i wyrokowanie, w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających popełnienie przez oskarżoną czynu z art. 305 ust. 1

ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej oraz brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, a dowody na których oparł się sąd, jako wątpliwe w zakresie winy oskarżonej w kontekście art. 5 & 2 k.p.k., powinny być ocenione na jej korzyść,

3. podniesiony przez oskarżoną zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez:

- błędne przyjęcie, że zabezpieczone rzeczy stanowiły towar w rozumieniu art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej a nie prywatne rzeczy oskarżonej, podczas gdy rzeczy te nie były przeznaczone do sprzedaży, a więc nie stanowiły przedmiotu usiłowania dokonania obrotu, jak i nie były przedmiotem dokonania obrotu w rozumieniu wskazanego przepisu,

	<p>- przyjęcie wbrew przepisom prawa karnego, że czynności które przypisano oskarżonej, a które hipotetycznie można byłoby uznać za przygotowanie, stanowią dokonanie zarzucanego czynu,</p> <p>a w konsekwencji powyższego przyjęcie, mimo braku dowodów, że oskarżona dokonała zarzucanego jej czynu z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej, gdyż wypełniła łącznie wszystkie jego znamiona</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zbieżność zarzutów podniesionych przez oskarżoną D. K. i jej obrońcę powoduje zasadność ich łącznego rozpoznania.</p> <p>Na wstępie podnieść należy, że obraza prawa materialnego może stanowić podstawę odwoławczą jedynie wówczas, gdy prawo to zostało wadliwie</p>				

zinterpretowane przez sąd pierwszej instancji, to jest gdy sąd ten przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy wadliwie zastosował określony przepis prawa materialnego, mimo że w okolicznościach danej sprawy nie było to dopuszczalne lub, gdy nie zastosował przepisu prawa materialnego, pomimo że w konkretnym układzie jego zastosowanie miało charakter obligatoryjny. Nie ma natomiast obrazy prawa materialnego wtedy, gdy - jak w omawianym przypadku - apelant w istocie rzeczy kwestionuje przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne i nie dopatruje się w zachowaniu oskarżonej przestępstwa, jakie zostało jej przypisane. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 1978 r., sygn. akt I KR 155/78, OSNKW 1997 r. Nr 12, poz. 233; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 lipca 2001 r., sygn. II AKA 118/01, OSPriP

2002, nr 11, poz. 28;
por. też S. Zabłocki,
"Postępowanie
odwoławcze (...)",
Warszawa 1997 r.,
s.77).

Wbrew wywodom
obu apelacji sąd
pierwszej instancji
respektując nakaz
wynikający z art.
7 k.p.k. należy
przeprowadził i
ocenił zgromadzone
w sprawie dowody,
rozważył wszystkie
ustalone na ich
podstawie
okoliczności
przemawiające
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonej D. K.,
a swoje przekonanie
co do ich
wiarygodności - w
sensie pozytywnym i
negatywnym,
logicznie i
wyczerpująco
umotywował w
pisemnych
motywach
orzeczenia, przy
czym uczynił to
z uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego.
Następnie na
podstawie tychże
dowodów poczynił
prawidłowe
ustalenia faktyczne
co do sprawstwa
i winy oskarżonej
D. K. w zakresie

przypisanego jej
czynu.

Jak słusznie wywiódł sąd pierwszej instancji, o udziale oskarżonej w obrocie towarem - odzieżą i obuwem, oznaczonym podrobionymi znakami towarowymi, przekonuje jej duża aktywność przez okres ponad roku tj. od 28 lutego 2017 roku na portalu ogłoszeniowym (...), na którym jako użytkownik o nicku (...) zamieszczała ogłoszenia o sprzedaży markowej odzieży i obuwia (123 ogłoszenia). O tym, że działania te były udziałem właśnie oskarżonej D. K., a nie jak sugerują skarżący, żadnej innej osoby świadczy fakt, że logowania na koncie użytkownika o nicku (...) miały miejsce z adresów IP przypisanych do niej jako klienta sieci (...). Na oskarżoną D. K. zarejestrowana została umowa o dostawę usług internetowych z operatorem sieci (...). Zamieszkuje ona wprawdzie z 21 letnim synem P. K., ale nie on jest stroną rozważanej umowy,

a oskarżona nigdy w toku procesu nie wskazała na jego osobę jako korzystającą z jej konta, założonego na portalu (...) w stosunkowo odległym terminie, bo w dniu 5 października 2013 roku.

Co istotne operator sieci komórkowej O. wskazał jako abonenta numeru telefonu (...) (...), pojawiającego się jako numer kontaktowy w zamieszczanych na portalu (...) ogłoszeniach, J. W. która jest matką oskarżonej. O tym, że telefon ten był użytkowany przez oskarżoną D. K., przekonują faktury załączone przez jej obrońcę w postępowaniu sądowym, stanowiące dowód dokonywanych przez nią zagranicznych zakupów internetowych (karta 165, 166, 168, 170, 171, 172), na których widnieje podany przez kupującą D. K. wskazany numer telefonu.

Kolejnym dowodem przekonującym o

udziale oskarżonej
w obrocie towarem
oznaczonym
podrobionymi
znakami
towarowymi, były
ujawnione i
zabezpieczone w
toku przeszukania
miejsca jej
zamieszkania, rzeczy
w postaci odzieży i
obuwia w znacznej
ilości - 36 sztuk,
opatrzone metkami
czy przywieszkami
znanych markowych
firm, przy czym
wszystkie te rzeczy
nie były oryginalne.
Produkty te zostały
poddane
oględzinom
dokonanym przez
przedstawicieli
pokrzywdzonych
firm, posiadających
stosowną wiedzę
i przeszkolenie w
zakresie
rozpoznawania
oryginalnych
towarów oraz
identyfikowania
kopii i wersji
wyrobów, którzy
ocenili je jako
podrobione
wskazując na cechy
różniące je od
wyrobów
oryginalnych. Sąd
rejonowy był
uprawniony do
uznania zeznań K.
K., Z. M. i
J. K. za spójne
i konsekwentne, a
przede wszystkim
miarodajne w

kwestii
potraktowania
zabezpieczonych u
oskarżonej
przedmiotów jako
podrobione. Nie
mają racji skarżący
poddając w
wątpliwość
kompetencje
ostatnio
wymienionych i
zarzucając
niezasadne oparcie
przez tychże oceny
zabezpieczonych
przedmiotów
wyłącznie na
badaniu
organoleptycznym
oraz zaniechanie
opiniowania przez
biegłego. Zdaniem
sądu odwoławczego
przeprowadzone
badania wcale nie
wymagały
wiadomości
specjalnych tylko
gruntownej
znajomości
używanych przez
poszczególne firmy
oznaczeń
produkowanych
towarów oraz
rozsądnego i
obiektywnego
podejścia do ich
właściwości przez
dokonujące
weryfikacji osoby.
Oczywistym jest,
że w interesie
pokrzywdzonych
firm leżało
profesjonalne
przeszkolenie
swoich
przedstawicieli w

zakresie rozpoznawania oryginalnych produktów. Dlatego kwestionowanie fachowości i rzetelności przeprowadzonego przez nich badania zabezpieczonej w sprawie odzieży i obuwia, uznać należy za bezpodstawne.

Słuszne jest zatem stanowisko sądu pierwszej instancji, że posiadanie przez oskarżoną D. K. w miejscu zamieszkania rzeczy w różnych rozmiarach - S, M, L, XL oraz butów w rozmiarach 36 - 39, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, a nadto paranie się przez nią internetową sprzedażą towarów od 27 lutego 2017 roku za pośrednictwem portalu ogłoszeniowego (...) świadczy o tym, że dokonywała ona w sposób ciągły obrotu zabezpieczonym towarem, oferowała go do sprzedaży internetowej, przez co realizowała znamiona czynu z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30

czerwca 2000 roku
Prawo własności
przemysłowej. Takie
działanie nie może
być traktowane
jako niekaralne
przygotowanie tylko
dlatego, że - jak
wywiodła oskarżona
- przedmioty
zabezpieczone w
jej domu nie
były zapakowane do
wysyłki.

Przypomnieć należy,
że zostały przecież
przez oskarżoną
zakupione, były
opatrzone metkami
i przeznaczone do
dalszej odsprzedaży
osobom, które
nawiążą kontakt
na wskazany przez
oskarżoną w
ogłoszeniu numer
telefonu. Zauważyć
też trzeba, że w
przypadku
sprzedaży
internetowej
sprzedawca często
sprzedaje w domu,
w związku z czym
miejsce
zamieszkania pełni
rolę magazynu, w
którym gromadzone
są przedmioty
oferowane do
sprzedaży, również
jeszcze
niezapakowane do
wysyłki.

W doktrynie
przyjmuje się, że
przez dokonanie
obrotu towarem
zarejestrowanym

znakiem
towarowym, którego
osoba dokonująca
obrotu nie ma prawa
używać, należy
rozumieć
udostępnianie
towaru oznaczonego
takim znakiem jego
nabywcom. Chodzi
zatem o udział
w ogóle w
obrocie (por.
Janusz Raglewski -
komentarz teza 32
do art. 305 ust. 1
ustawy z dnia 30
czerwca 2000 roku
Prawo własności
przemysłowej;
komentarz red.
Piotra Kostańskiego
teza 14 - 15 do
art. 305 ust. 1
ustawy z dnia 30
czerwca 2000 roku
Prawo własności
przemysłowej - C.H.
Beck 2010). Zgodnie
zaś z argumentacją
zawartą w wyroku
Sądu Najwyższego z
dnia 19 kwietnia
2012 roku sygn.
III KK 53/12
przez " dokonywanie
obrotu " należy
rozumieć każdy etap
obrotu towarem
określonym w art.
305 ust. 1 ustawy
z dnia 30 czerwca
2000 roku Prawo
własności
przemysłowe, w tym
również oferowanie
do sprzedaży, jak
miało to miejsce

w rozpoznawanej sprawie.

Sąd pierwszej instancji trafnie, poruszając się w granicach swobodnej oceny dowodów, zdezawuował w całości wyjaśnienia oskarżonej, negującej popełnienie zarzucanego jej czynu. Jej twierdzenie, że ujawnione i zabezpieczone w miejscu jej zamieszkania rzeczy nie stanowiły towaru w rozumieniu art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej, gdyż były jej prywatnymi rzeczami nie przeznaczonymi do sprzedaży, a więc nie były przedmiotem obrotu w rozumieniu wskazanego przepisu, mają charakter gołosłowny. Rzeczy te jakkolwiek stanowiły własność oskarżonej, to nie były przeznaczone do jej prywatnego użytku lecz do dalszej odsprzedaży, o czym przekonuje jej ogłoszeniowa aktywność zawierająca oferty sprzedaży odzieży

markowych i
znanych firm.

Oskarżona
wykazała, że
dokonywała na
przestrzeni wielu lat
(poczynając od
2013 roku) zakupu
odzieży markowej w
różnych punktach
handlowych, u
legalnie działających
przedsiębiorców
mających swoje
placówki w
renomowanych
miejscach,
przetawiła dowody
transakcji w postaci
paragonów czy
faktur. Zgłoszeni
przez nią
świadkowie E. P.
i D. D. przyznali,
że czynności te
realizowała również
w ich towarzystwie
oraz że nosiła
ona dobre, markowe
ubrania. Dowody te
jakkolwiek
potwierdzają zakup
przez oskarżoną
markowych ubrań
na jej własny
użytek to nie
niweczą ustaleń
sądu
merytorycznego, że
wszystkie ujawnione
i zabezpieczone
w miejscu jej
zamieszkania rzeczy
nie były oryginalne,
a więc nie były
tymi zakupionymi u
legalnie działających
przedsiębiorców, na
podstawie

posiadanych
dowodów zakupu.

Sąd ten zasadnie
wywiódł, że
oskarżona nie
wykazała swej
nieświadomości co
do braku

oryginalnego
charakteru
nabywanych
przedmiotów
stanowiących
przedmiot osądu w
niniejszym
postępowaniu.

Posiadane przez nią
dowody zakupu nie
umożliwiły
identyfikacji
kupowanych rzeczy.

Przekonuje
argumentacja tego
sądu o
nieprawdopodobieństwie

nabycia wszystkich
towarów (36 sztuk)
z podrobionym
znakami
towarowymi u
legalnych
przedsiębiorców
oraz traktująca
relację oskarżonej za
linię obrony również
z powodu posiadania
przez zabezpieczone
u niej rzeczy różnych
rozmiarów - przez
odzież rozmiarów S,
M, L, XL zaś buty
rozmiarów 36 - 39.

Faktury, wystawione
na dane personalne
oskarżonej,
stanowiące dowód
dokonanych przez
nią zagranicznych

zakupów internetowych (karta 165, 166, 168, 170, 171, 172) dowodzą, że na własny użytek nabyła ona odzież o rozmiarze XL lub XXL. Zasadne jest zatem stanowisko sadu rejonowego, iż rozmiary zabezpieczonych towarów wskazują, że nie były przeznaczone na użytek oskarżonej lecz do dalszej odsprzedaży. Jakkolwiek zjawiska pomyłki przy oznaczeniu rozmiaru odzieży czy obuwia nie można wykluczyć, to nieprawdopodobnym jest aby dotyczyło wszystkich kupionych przez oskarżoną rzeczy. Różnice w rozmiarach w obrębie tej samej firmy jeśli nawet się zdarzają, to dotyczą jednego rozmiaru a nie czterech. Chybiony jest zatem zarzut zaniechania przez sąd merytoryczny ustalenia czy rozmiar z metki znajdującej się na każdym z zabezpieczonych przedmiotów odpowiadał

standardom europejskim.

Sformułowane zarzuty potraktować należy wyłącznie jako polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami, opartą wyłącznie na gołosłownych i zdezwuowanych w całości wyjaśnieniach oskarżonej.

Chybiony jest także zarzut obrazy przepisu art. 5 & 2 k.p.k..

Przeprowadzone przez sąd merytoryczny postępowanie dowodowe nosi cechy pełności i kompletności.

Zebrane dowody poddane zostały ocenie spełniającej rygory określone przepisem art. 7 kpk, która nie wykazała istnienia niedających się usunąć wątpliwości o charakterze obiektywnym, dotyczących okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w zakresie sprawstwa oskarżonej. Sąd rejonowy dogłębnie i wszechstronnie przeanalizował całość dostępnego

materiału dowodowego, przy zastosowaniu zasad poprawnego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż sąd ten zignorował wskazania wynikające z art. 5 § 2 k.p.k.. Dla oceny naruszenia powyższej reguły dowodowej nie może być bowiem miarodajne to, iż apelant dopatruje się w sprawie wątpliwości, czyniąc w tym zakresie stosowne sugestie w śródku odwoławczym. Kluczowe pozostaje natomiast to, czy organ orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonej, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Sąd meriti zaś ani nie powziął ani nie powinien był powziąć tego rodzaju wątpliwości. Przypomnieć w tym miejscu należy, że

w przypadku, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, to nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo. W przedmiotowej sprawie nie pojawiły się więc nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonej. Sąd pierwszej instancji stwierdził to sprawstwo przeprowadzając dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, analizując i oceniając wszystkie dowody w sposób rzetelny i wszechstronny.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na jakich dowodach oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Przeprowadzona ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej.

Wniosek

<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wyrok w zakresie sprawstwa i winy oskarżonej oraz wymiaru kary jest słuszny, zarzuty apelacyjne oskarżonej i jej obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie. Brak było podstaw do zmiany wyroku w kierunku postulowanym przez tych skarżących. Nie zostały także spełnione warunki wskazane w art. 437 & 2 k.p.k. zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania. Skoro ze względów przytoczonych w części 3.1 niniejszego opracowania nie było podstaw do</p>			

<p>uniewinnienia oskarżonej, to także brak podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.. Trzeba wszakże zauważyć, iż stwierdzenie ujemnych przesłanek procesowych wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. po rozpoczęciu przewodu sądowego, powoduje konieczność uniewinnienia oskarżonego, a nie umorzenia postępowania.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>podniesiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) SA 1. zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 46 & 1 i 2 k.k., wynikające z zaniechania nałożenia na sprawcę przestępstwa obligatoryjnego obowiązku naprawienia szkody, podczas gdy na sądzie meriti ciążył obowiązek zastosowania tych przepisów gdyż:</p> <ul style="list-style-type: none"> - niewątpliwym skutkiem 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

przestępstwa
popelnionego przez
oskarżoną było
powstanie szkody
materialnej i
niematerialnej po
stronie
pokrzywdzonej,

- oskarżona została
uznana za winną
zarzucanych jej
czynów,

- pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego złożył w
stosownym terminie
wniosek o
naprawienie szkody,

- jeżeli orzeczenie
obowiązku
naprawienia szkody
było znacząco
utrudnione, sąd
mógł orzec
nawiązkę, czego nie
uczynił,

- wprowadzenie do
obrotu produktów
nie jest warunkiem
orzeczenia
obowiązku
naprawienia szkody
lub nawiązki,

2. zarzut obrazy
przepisów
postępowania tj. art.
626 & 2 k.p.k., art.
627 k.p.k., art. 616 &
1 pkt. 2 k.p.k., & 11
ust. 1 pkt. 1 i ust.2
pkt. 3 w zw. z ust.
7 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 22 października
2015 roku w

	<p>sprawie opłat za czynności radców prawnych, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 585,60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, podczas gdy prawidłowa kwota kosztów zastępstwa procesowego należnych oskarżycielowi posiłkowemu to kwota 1 200 złotych</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zasadny jest zarzut obrazy art. 46 & 1 i 2 k.k. Zgodnie z jego brzmieniem sąd nie może odmówić nałożenia obowiązku naprawienia szkody, jeśli sprawca został skazany, a pokrzywdzony złożył wniosek o odszkodowanie do czasu zamknięcia przewodu sądowego (w niniejszej sprawie takowy wniosek został złożony we właściwym czasie - karta 200 - 202 akt</p>				

sprawy). Jeśli zaś szkoda nie została w pełni udowodniona, sąd orzeka o tym obowiązku w takim zakresie, w jakim została udowodniona, a w przypadku niemożności ustalenia jej wysokości - zgodnie z art. 46 & 2 k.k. orzeka nawiązkę.

Odstąpienie od nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody lub nawiązki byłoby natomiast uzasadnione wtedy gdyby się okazało, że na skutek przestępczego działania sprawcy nie wystąpiła po stronie pokrzywdzonego żadna szkoda.

W przedmiotowej sprawie sąd rejonowy uznał właśnie, iż brak jest dostatecznych danych, pozwalających na stwierdzenie, że pokrzywdzony w wyniku popełnionego przestępstwa poniósł realną szkodę, wynikającą ze spadku sprzedaży towarów oznaczonych prawidłowo oryginalnymi

znakami
towarowymi.

Rację ma skarżący,
iż z takim poglądem
sądu rejonowego
nie można się
zgodzić. Abstrahuje
on bowiem od
pojęcia szkody w
prawie cywilnym,
którego przepisy
(za wyjątkiem
zasądzania renty)
w postępowaniu
karnym nakazuje
stosować art. 46 & 1
k.k.

Cywilistyczne
pojęcie szkody jest
natomiast
rozumiane szeroko,
gdyż obejmuje swym
zakresem nie tylko
poniesione straty
(damnum
emergens), ale
i utracone korzyści
(lucrum cessans),
jeśli są one
normalnym
następstwem
przestępnego
działania lub
zaniechania, a także
obejmuje swym
zakresem szkodę
niemajątkową.

Na te aspekty w
ogóle nie zwrócił
uwagi sąd pierwszej
instancji pomijając
np. okoliczność,
że oskarżona nie
dopełniła obowiązku
zakupu licencji na
dystrybucję
produktów

opatrzonych
zastrzeżonym
znakiem towarowym
pokrzywdzonej
firmy. Jeśli
działałaby w
granicach prawa
to powinna była
uzyskać od
właściciela znaków
towarowych
pozwolenie na ich
używanie i uiścić
za nie stosowne
wynagrodzenie.
Zaniechanie takiego
zachowania po
stronie oskarżonej
stanowi więc realną
stratę dla
pokrzywdzonej
firmy.

Przy ocenie
wyrządzonej szkody,
poza utratą zysku
pochodzącego ze
sprzedaży towarów i
z opłat licencyjnych
oraz wymierną
wartością rynkową
towarów
oznaczonych
znakami
towarowymi, należy
wziąć pod uwagę
również nakłady
finansowe
ponoszone przez
producenta m. in.
na zarejestrowanie
znaku towarowego
oraz na jego
wypromowanie.
Oskarżona biorąc
udział w obrocie
produktów z
zastrzeżonymi
znakami
towarowymi,

których używała bez zgody uprawnionego podmiotu, nie poniosła żadnych nakładów finansowych, związanych z marketingiem i promocją tego znaku. Bezprawnie korzystała z renomy już wypromowanego znaku towarowego, z jego rozpoznawalności i atrakcyjności oraz czerpała zyski ze zwiększonego popytu na produkt nim opatrzony.

Trafnie wskazał również skarżący na wystąpienie po stronie legalnego producenta, będącego właścicielem zastrzeżonych znaków towarowych, szkody niemajątkowej z powodu osłabienia renomy tychże znaków (a tym samym obniżenia możliwości zbytu oryginalnych produktów), spowodowanego wprowadzeniem na rynek produktów podrobionych, o gorszej jakości. Obecność na rynku znacznych ilości podrobionych znaków danej marki może powodować odwrócenie się

dotychczasowych
klientów danej
marki lub
odstręczenie
potencjalnych
klientów tej marki,
zniechęconych
utrata jej prestiżu.
Zjawisko
podrabiania marek
może wywołać u
niektórych osób
obawy możliwości
nieświadomego
zakupu towarów
podrobionych.
Okoliczność, że
podrobione towary
posiadają (poza
naniesionymi
znakami
towarowymi)
analogiczny wygląd
jak oryginały,
skutkuje realnym
niebezpieczeństwem
wprowadzenia w
błąd klientów, którzy
mogli nie zdawać
sobie sprawy z faktu
nieoryginalnego
pochodzenia
towarów.

Oskarżona biorąc
udział w obrocie
towarem - odzieżą i
obuwem,
oznaczonym
podrobionymi
znakami
towarowymi,
wyrządziła
pokrzywdzonej
firmie (...) SA realną
szkodę, której
wysokość jest
niewątpliwie trudna
do ustalenia.

Trudności w precyzyjnym określeniu wysokości szkody przy naruszeniu prawa do znaku towarowego uzasadniają orzeczenie nawiązki w trybie art. 46 & 2 k.k, zamiast odszkodowania. Kwota 1800 złotych zaproponowana przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) SA, stanowiąca mniej niż 20 % wartości rynkowej oryginalnych produktów, o które zmniejszona została sprzedaż pokrzywdzonej firmy, na skutek dokonania obrotu przez oskarżoną produktami podrobionymi, jawi się jako rozsądna, wyważona i niewygórowana. Dlatego sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od oskarżonej D. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) SA nawiązkę w kwocie 1800 złotych, stanowiącą dla tego ostatniego jako pokrzywdzonego swoiste zryczałtowane odszkodowanie.

Nie podlega uwzględnieniu zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 626 & 2 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 616 & 1 pkt. 2 k.p.k., & 11 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt. 3 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Zgodnie z zasadą określoną w art. 627 k.p.k. sąd rejonowy zasądził od oskarżonej D. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) SA poniesione przezeń wydatki z tytułu udziału w postępowaniu przygotowawczym pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 360 złotych i za dokonanie przez tegoż pełnomocnika jednej czynności w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w kwocie 210 złotych (czyli 25 % stawki minimalnej określonej w ust. 2 pkt. 3 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie

opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2018 roku poz. 265) oraz z tytułu kosztów wysyłki listów poleconych w kwocie 15, 60 złotych czyli łącznie zasądził kwotę 585, 60 złotych. Żądanie przez skarżącego za reprezentację procesową oskarżyciela posiłkowego przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym stawki minimalnej w kwocie 840 złotych, zamiast przyznanej przez sąd pierwszej instancji kwoty 210 złotych (a więc żądanie łącznie kwoty 1 215, 60 złotych) jest nieuprawnione w sytuacji nie uczestniczenia pełnomocnika strony procesowej w rozprawie głównej na żadnym z wielu jej terminów. W tej sytuacji zastosowanie przez sąd rejonowy uregulowań & 12 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 roku poz. 265) i zasądzenie na

<p>rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrotu wydatków z tytułu dokonania przez jego pełnomocnika jednej czynności w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w postaci złożenia oświadczenia o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego wraz z wnioskiem o zwrot wydatków (karta 200 -202 akt sprawy) jawi się jako zasadne. Dlatego wniosek skarżącego o podwyższenie wysokości przyznanych kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed sądem pierwszej instancji nie podlegał uwzględnieniu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego obowiązku naprawienia przez oskarżoną wyrządzoną przestępstwem szkody w części, ewentualnie o zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżyciela</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>posiłkowego nawiązki w kwocie 1 800 złotych (co stanowi mniej niż 20 % wartości rynkowej oryginalnych produktów) oraz podwyższenie przyznanych kosztów zastępstwa procesowego do kwoty 1 200 złotych</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek o zasądzenie nawiązki był zasadny, zaś wniosek o podwyższenie wysokości przyznanych kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed sądem pierwszej instancji nie podlegał uwzględnieniu. Powody takiego stanowiska zostały przedstawione powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od oskarżonej D. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) SA nawiązkę w kwocie 1800 złotych.		
Zwiążle o powodach zmiany		
Powody dokonanej zmiany wyroku		

zostały przedstawione w pkt. 3.2. niniejszego opracowania.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 635 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie	

	<p>Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżona D. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej D. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaniechanie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody lub nawiązki, wysokość kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie pierwszoinstancyjne		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana